

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał przeliczenia emerytury A. P. ustalając, że na dzień 1 kwietnia 2018 roku wysokość świadczenia wynosiła 1465,38 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto wskaźnik podstawy wymiaru 52,55% ustalony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia.

Decyzja k.133 - 135 akt ZUS

Decyzją z dnia 3 września 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zmienił decyzję z 31 lipca 2018 roku i stwierdził, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 50,22%, zaś emerytura 1437,58 złotych.

Decyzja k 145-147 akt ZUS

A. P. odwołał się od powyższych decyzji. Podniósł, że organ rentowy naruszył art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w niniejszej sprawie do wniosku o podwyższenie emerytury nie składał on żadnych nowych dokumentów, zaś ZUS podwyższył mu emeryturę w oparciu o posiadany już materiał dowodowy, a zatem ZUS powinien wyrównać mu świadczenie za 3 lata poprzedzające miesiąc złożenia wniosku.

Odwołanie k. 3

W odwołaniu dotyczącym decyzji z dnia 3 września 2018 roku, A. P. wniósł o

Przyznanie wyrównania świadczenia za okres 3 lat wstecz poprzedzających miesiąc złożenia wniosku. Ponadto wniósł o wyliczenie emerytury w oparciu o uzyskane zarobki z 23 lat : 1976-1984, 1987-1988, 1991-1997, 2008-2012.

Odwołanie k 6

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie.

Odpowiedź na odwołanie k. 15

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny

A. P. urodził się (...).

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2014 roku ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury, poczynając od 4 kwietnia 2014 roku i podjął jej wypłatę od dnia 1 maja 2014 roku (po ustaniu zatrudnienia). Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. W. wyniósł 42,30%, zaś kwota bazowa wynosiła 3191,93 złotych. Przyjęto do ustalenia wysokości emerytury 26 lat 9 miesięcy i 28 dni okresów składkowych oraz 1 rok 11 miesięcy i 27 dni okresów nieskładkowych.

Wyrokiem z dnia 29 września 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie VIII U 3602/14, zobowiązał ZUS do wyliczenia wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy przy uwzględnieniu, że jego wynagrodzenie od 5.10.1973 do 11.11.1974 roku wynosiło 8,50 zł za godzinę, od 12.11.1974 do 30.11.1975 roku – 12 złotych za godzinę, od 6.12.1975 do 6.03.1976 roku – 12 złotych za godzinę.

Wyrok się uprawomocnił i organ rentowy wydał decyzję z dnia 12 listopada 2015 roku, na mocy której ustalono wwpw 47,68% z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj: 1971-1981, 1987-1988, 1992-1995 i 1997 oraz 2011-2012.

Okoliczności bezsporne

W załączniku do decyzji z dnia 12.11.2015 roku, dotyczącym obliczenia wwpw emerytury wystąpił błąd pisarski w kolumnie 5 w roku 1975 i 1976. Za 1975 rok powinien być wskaźnik 58,73%, zaś wpisano błędnie 41,34% oraz za 1976 rok powinien być wskaźnik 41,34% a wpisano 51,34%.

Przy przeliczeniu sumy wskaźników z uwzględnieniem prawidłowych wartości za 1975 i 1976 rok – podana w załączniku wartość jest prawidłowa z 20 lat. Wskaźnik ten wówczas wyniósł 47,68%.

Okoliczność bezsporna – wyrok z uzasadnieniem w sprawie VIII U 3602/14, pismo ZUS k 33

W dniu 23.04.2018 roku wnioskodawca złożył kopie kart wynagrodzeń i wniósł o ponowne przeliczenie emerytury.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, zaskarżoną decyzją z dnia 31 lipca 2018 roku przeliczono wnioskodawcy emeryturę.

Wydając decyzję organ rentowy omyłkowo doliczył, oprócz zarobków wyliczonych ze stawki godzinowej (zgodnie z wyrokiem sądu) także minimalne wynagrodzenie uzyskiwane w jednostkach gospodarki uspołecznionej, czyli kwotę, która dotychczas była brana pod uwagę przy obliczeniu świadczenia (13000 zł za 1974 rok i 13200 zł za 1975 rok), a która powinna być zastąpiona wyliczonymi zarobkami ze stawki godzinowej. Rzeczywiste zarobki wnioskodawcy za 1974 rok, przy przyjęciu stawki godzinowej z wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi, wynosiły 20887 zł, zaś za 1975 rok – 27576 złotych.

Z uwagi na złożenie przez wnioskodawcę odwołania, jeszcze raz zweryfikowano decyzję i wyłapano błąd.

W związku z tym decyzją z dnia 3 września 2018 roku dokonano prawidłowego wyliczenia wwpw emerytury na 50,22% oraz przeliczono świadczenie. Przyjęto wynagrodzenia z 20 lat z całego okresu ubezpieczenia: 1971-1980, 1982-1983, 1987, 1992-1997 i 2011.

Decyzje w aktach rentowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 15 ust. 1 i 6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę, albo na wniosek ubezpieczonego, podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Mając na uwadze powyższe przepisy, Sąd uznał za bezzasadne domaganie się przez wnioskodawcę uwzględnienia zarobków z 23 lat, które sobie wybrał: 1976-1984, 1987-1988, 1991-1997, 2008-2012. Przepisy po prostu nie dopuszczają takiego wariantu wyliczenia świadczenia.

Zgodnie z treścią art.114 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. , poz.1270), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Możliwość wzruszenia decyzji rentowych polega przede wszystkim na niwelowaniu tzw. wad materialnoprawnych, czyli uchybień organu rentowego w zakresie rozstrzygnięcia o faktach warunkujących nabycie prawa do emerytur i rent, albo zaniedbań samych ubezpieczonych, wywołanych nieporadnością w dokumentowaniu prawa do świadczeń lub niedostateczną znajomością warunków, od których spełnienia zależy przyznanie uprawnień ubezpieczeniowych.

W razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości obowiązują ogólne zasady wypłaty emerytur i rent, tj. świadczenie przyznane lub podwyższone wypłaca się nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu (art. 133 ust. 1 pkt 1). Wyjątek stanowi tu sytuacja, w której ponowne ustalenie prawa do świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego lub odwoławczego (art. 133 ust. 1 pkt 2). Jeżeli w tych warunkach organ rentowy lub odwoławczy przyzna lub podwyższy świadczenie, wypłaca się je od miesiąca złożenia pierwotnego wniosku lub wydania decyzji z urzędu, nie dłużej jednak niż za okres 3 lat wstecz, liczonych od daty zgłoszenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (por. uchwałę SN z dnia 28 czerwca 2005 roku, III UZP 1/05, OSNPUSiSP 2005, nr 24, poz. 395; wyr. SN z dnia 19 lutego 2002 roku, II UKN 116/01, OSNPUSiSP 2003, nr 24, poz. 599; wyr. SA w Białymstoku z dnia 9 września 1998 roku, III AUa 374/98, OSA 1999, z. 3, poz. 16 oraz wyr. SA w Gdańsku z dnia 20 czerwca 1995 roku, III AUr 549/95, OSA 1995, z. 7-8, poz. 64).

W rozpoznawanej sprawie, w związku ze złożeniem przez wnioskodawcę wniosku o ponowne przeliczenie emerytury i dołączenie nowych dowodów w dniu 23 kwietnia 2018 roku, organ rentowy ponownie zweryfikował wysokość świadczenia wnioskodawcy i w dniu 31 lipca 2018 roku wydał pierwszą sporną decyzję. Nie dopatrzone się wówczas błędu w tym, że wnioskodawca ma zawyżone świadczenie. Jednak wobec złożenia odwołania, ZUS jeszcze raz przeanalizował wartości wzięte pod uwagę i okazało się, że źle zliczono wynagrodzenia za 1974 i 1975 rok – na niekorzyść organu rentowego, czyli Skarbu Państwa.

Decyzja z dnia 3 września 2018 roku jest już prawidłowa, a zatem nie ma podstaw do jej wzruszenia.

Dokładna analiza dokumentacji zawartej w aktach rentowych, przeliczenie wppw przy wydawaniu poszczególnych decyzji pozwoliły Sądowi na konkluzję, że pomimo pomyłek w zapisach wppw za poszczególne lata, wppw emerytury jest ustalony prawidłowo.

Z powyższych względów Sąd uznał odwołania za bezzasadne.

Ponieważ wnioskodawca nie udowodnił okoliczności leżących u podstaw odwołania, na podstawie art. 477¹⁴§ 1 kpc, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd przyznał ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi radcy prawnemu Z. S. kwotę 166 złotych (sto sześćdziesiąt sześć) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie z art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) koszty pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu ponosi Skarb Państwa. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił stosownie do treści § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 68), a biorąc pod uwagę jego nakład pracy, stosownie do treści § 4 ust. 2 pkt 1 w/w rozporządzenia, zwiększył przyznaną kwotę do stawki maksymalnej. Wartość przyznanego wynagrodzenia zwiększono zaś o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług (§ 4 ust.3).

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. wnioskodawcy